

THƯ NGỎ GỢI CÁC CHƯ PHÁP HỮU MỚI CÓ PHÁP HỘ BỆNH

Northridge, ngày 11 tháng 7 năm 1997

Thưa các vị,

*Trong lời dạy ngày mồng 9 tháng 8 năm Kỷ
Mùi nhằm ngày 29 tháng 9 năm 1979, Đức
Pháp Chủ nhấn mạnh:*

Các Thầy được Bảo Pháp, đó là một đặc ân mà Đức Ngài đã trình, cầu xin Đức Vua Cha Chính Bệ, các Đấng Giáo Chủ Tam Tòa, Đức Mẫu Bề Trên, các Chư Vị Mẫu, các Chư Phật, Bồ Tát và các Đấng Cõi Thượng Thiên ban cho các Thầy, để hộ độ, cảnh tỉnh chúng sanh trong thời mạt pháp này.

Nên nhớ, các thầy không phải là thầy thuốc giỏi, mà nhiệm vụ của các Thầy là để thức giác chúng sanh!

***Thức giác! Chúng ta thức giác chúng sanh
qua Pháp Hộ Bệnh như thế nào?***

*Hàng ngày trị cho hàng trăm người, quên
giờ giấc, quên cả công việc làm của mình?*
- Không! Đó chỉ là lập hạnh, cứu người như vai
trò của một Thầy Thuốc.

Khai triển thần thông, trị tà, bắt ma, đuổi quỷ, khiến cho mọi người đều quy phục mà xin theo làm đệ tử?

- Không! Đó là cách hành xử của một ông thầy Pháp, không phải người hộ độ chúng sanh.

Rót tay tới đâu, bệnh hết tới đó, bốn phương xưng tán, rồi truyền cho người pháp Thiền, truyền cách lễ lạy, cách lần chuỗi,... cho nhiều người?

- Cũng chưa hẳn là người cảnh tỉnh chúng sanh. Đó là cách của người mở “trường” để dạy Đạo.

Thức giác chúng sanh là phương thức chỉ rõ thẳng nơi tâm chúng sanh. Cho chúng sanh thấy được chính mình. Cho chúng sanh thấy được của cái thấy của sự giải thoát. Hiểu được cái hiểu của sự giải thoát.

Nói thì mênh mông, để rõ nghĩa hơn, sau đây tôi xin gởi đến quý pháp hữu bài học của các pháp hữu bên Texas vừa học được tháng qua.

Chúc lành tất cả!
TỪ MINH ĐẠT

BÀI HỌC CỦA SỰ KHAI TÂM CÔNG BẰNG VÀ TỪ BI

Hình 1: Cô T. Vân sinh năm 1973, sống tại thành phố Houston thuộc tiểu bang Texas. Vào tháng 4 năm 1997, cô cảm thấy đau bụng, thuốc men không khỏi mới vào bệnh viện để xét nghiệm.

Bệnh viện cho biết cô bị ung thư buồng trứng và tiến hành phẫu thuật cho cô.

Khi phẫu thuật, bệnh viện lại có thêm một kết luận khác là cô bị ung thư ruột nên bệnh viện cắt đi một phần lớn ruột của cô. Sau đó, lại có thêm một nghi ngờ khác nữa là cô bị ung thư bao tử nên các bác sỹ đã cho giải phẫu cắt đi 3 phần 4 bao tử của cô. Vì bao tử và nhiều cơ quan trong người đã bị cắt đi, cô không thể ăn

uống. (Trong hình 1, cô Vân người đang nằm, chụp chung với gia đình. Hình chụp sau hơn 1 tháng giải phẫu).

Sau khi phẫu thuật, một tuần sau gia đình của cô liên lạc được với cô Nathalie Broussard, một pháp hữu sống tại Sugar Land, Texas và được cô Nathalie nhận hộ bệnh. Vì cô Nathalie chưa từng hộ bệnh cho ai trước đó, cô được phép liên lạc thẳng sang Thầy Từ Minh Đạt mỗi ngày để được cho ý kiến và được chỉ dẫn thêm. Cô Nathalie không nói và hiểu Việt Ngữ rành nên Thầy cho em Nguyễn Ngọc Hùng, một pháp hữu ở Houston cùng đi.

Hình 2: Cô Nathalie Broussard(x), em Nguyễn Ngọc Hùng(o) chụp ngày 17 tháng 6 năm 1997.

Đức Thầy Từ Minh Đạt dạy: *Khi hộ bệnh phải khai tâm người bệnh là chính. Đối với người bệnh vì nghiệp nặng, cả gia đình của họ phải ý thức và thành tâm thực sự. Gia đình người bệnh phải không được cầu thả, không được hành động hồ đồ, vô ý thức. Cả gia đình phải thức tâm cầu nguyện.*

Sự thức tâm thể hiện qua những suy nghĩ và hành động cụ thể; như không thể nói tui tin Trời Phật trong tâm, tôi nguyện trong tâm là đủ. Phải có hành động, phải ra trước ngôi thờ tùy theo Tôn Giáo của người ta quỳ xuống mà nguyện. Phải cứng rắn và rậm rạp vì thời gian không còn được bao lâu nữa.

Người hộ bệnh cũng vậy, nên nhớ các vị không phải là bác sĩ đến để chẩn đoán bệnh nhân thường tình mà là những vị Thừa Sai của Thượng Đế, là người cầm cân cân công bằng và bác ái của Thượng Đế. Nếu có tình thương thì tình thương đó phải chan hòa và rộng khắp, không thiên một ai, không bỏ một ai. Phải bình đẳng! Nên nhớ, các Chư Phật Mười Phương, các Chư Thiên các cõi đang nhìn vào từng hành động và ý nghĩ của các vị.

Trong ngày đầu đến hộ bệnh cho cô Vân, vừa bước vào phòng của người bệnh, cô Nathalie thấy rất nhiều em nhỏ, tay cầm chén đưa cao bỏ chung quanh giường của người bệnh. Cô bình tĩnh cầu nguyện cho các phần lực này

nhưng không hiểu các phản vọng đó đến để làm gì.

Cô đang trợ diễn cho người bệnh, bỗng thấy trước mắt một linh ảnh hiện ra: 3 con quạ đen vỗ cánh bay lên trời, mặt trời đang bị che khuất bỗng từ từ lộ dạng ra đồ chói. Cô thắc mắc không hiểu linh ảnh này có nghĩa là gì.

Còn em Hùng khi vào phòng thì thấy rất nhiều phân lực đang bò lết dưới đất, kéo theo là những núm ruột dài.

Em Hùng cầu nguyện cho các phản này được chuyển vận tu học. Cũng như cô Nathalie em Hùng cũng không hiểu tại sao các phản này đến đây.

Ngày sau khi đến hộ bệnh, cô Nathalie vừa bước vào phòng, bỗng thấy một bầy thú quái dạng, kỳ lạ mà chưa bao giờ trong đời cô được nhìn thấy. Bầy thú đó đông vô số kẻ chạy hàng đàn, hàng đàn thật hung hãn. Cô im lặng, bình tĩnh hộ bệnh cho người bệnh và bảo người bệnh niệm Phật, cầu nguyện....

Thầy Từ Minh Đạt giải đáp thắc mắc của các pháp hữu như sau:

Quạ đen có nghĩa tan tóc. Ba con quạ đen trong linh ảnh mà cô Nathalie chứng kiến, tức là 3 ngày nữa người bệnh sẽ đi. Ba ngày tính theo cổi âm nơi các pháp quan làm việc thì bằng ở đây 12 ngày. Ảnh mặt trời lộ ra có nghĩa là cô này sẽ được độ.

Độ ở đây nghĩa là được độ ở phần Chơn Linh. Còn về phần đời thì các vị hướng dẫn gia đình cùng nhau cầu nguyện xin kéo dài thọ mạng của cô này. Còn những linh ảnh khác mà các vị gặp, thì chuyện như thế này: Gần 300 về năm trước, người bệnh từng là một võ quan tại Nhật. Vị này đã phạm nhiều sát nghiệp như mổ bụng nhiều người, trong đó có một số người bị mổ bụng với lý do không chính đáng. Con cái của những người chết này vì không ai nuôi nên phải bồng bế nhau ra đường mà xin ăn. Cuối cùng, bọn nhỏ bị chết vì đói.

- Những đứa bé cầm bát ăn xin mà cô Nathalie thấy chính là những đứa trẻ này. Chúng nó chết trong lúc xin ăn nên chúng nó còn giữ cái tâm thức ăn xin như vậy và những người lớn bò dưới đất kéo theo núm ruột mà em Hùng thấy, chính là cha mẹ của những đứa trẻ này. Họ bị mổ bụng, bò lê dưới đất rồi chết. Thần thức họ không biết đã bị chết nên giữ nguyên hình ảnh và cảm giác đau đớn như vậy suốt gần 300 năm. Sở dĩ người bệnh ngày nay bị mổ xẻ hầu như toàn bộ các bộ phận trong người mà bệnh viện của Mỹ với đầy đủ phương tiện hiện đại cũng không tìm ra được bệnh bởi lý do trên. Cả thảng trời vị này không ăn được cũng từ nghiệp lực đã gây cho người chết vì đói ngày xưa.

- Không phải chỉ đời này vị này bị bệnh như vậy mà nhiều đời trước hình thức xảy ra cũng tương tự như vậy, cũng bị mổ xẻ, bị đâm, bị

chém,... Không phải giết bao nhiêu mạng thì đền bấy nhiêu mạng. Cái đền ở đây đều dựa vào tâm thức.

Tâm thức người chết thấy đủ, nghĩa là đủ và tâm thức người ta hết oán thì nghiệp lực ấy mới tiêu tan. Tâm thức ở trường hợp này có được bắt nguồn từ hành động sát hay cố sát,...ở lúc đó. Không may nghiệp lực vị này tạo ra vô tình thành lớn hơn. Giết người mà không nghĩ đến hậu quả là ai sẽ nuôi cho những người thân còn lại,... Dĩ nhiên, những người bị giết đó đều có lý do khiến họ bị giết, nhưng tại sao lại bị chính tiền thân người bệnh này giết mà không bị người khác giết? Cũng vì tiền thân người bệnh sống, lớn lên và tích tụ nhiều đời nhiều kiếp cái tâm sát. Ở đây Thầy chỉ nói đến một chuyện là cái sát, Thầy không đề cập đến những vấn đề khác.

- Còn bày thú mà cô Nathalie thấy là các loại Ngạ Quỷ, A Tu La, các loại chó Ngao, đến chuẩn bị ăn xác người một khi người này chết. Nếu không được độ, trước khi mất người bệnh sẽ kinh hoàng khi thấy bày thú đến xâu xé bản thể mình, khiến cho thần thức bị hoang mang dao động mà rơi vào quỷ đạo của Súc Sanh, Ngạ Quỷ,...

- Từ đó giúp cho các vị hộ bệnh thấy được, dưới một thân thể yếu đuối, hiền hòa của một cô gái mới tròn 24 là một tâm sát ẩn tàng từ nhiều đời nhiều kiếp. Muốn độ được người này

thì phải cởi bỏ cái tâm sát ấy. Tức là khai tâm người bệnh, cũng là chỉ rõ cho chúng sanh thấy được chính mình. Khi tâm ấy được cởi thì người này được giải thoát cái nghiệp đời không những cho đời này mà còn cho cả những đời sau nữa. Đó là mở ra cho họ con đường giải thoát. Không cần họ phải theo mình làm đệ tử, vì muốn học phải có duyên học và trình độ để học. Khi đã biết bệnh này có liên đới với những người ở cảnh khác thì cần phải giữ sự công bình. Phải khai tâm cho cả 2. Khai tâm bằng cách phải hành xử cho thật đúng để người ngoài nhìn vào, cho dù họ ở cảnh nào họ cũng phải quy phục. Một bài học cho mình, cho người nằm trong phương tiện hộ bệnh. Cứ hành rồi học trong cái hành đó.

SỐ MẠNG CÓ ĐỜI ĐƯỢC KHÔNG?

Thọ mạng là một định luật bất di bất dịch, không một ai chết trễ hơn một ngày hay mất sớm hơn một ngày. Sự sống của con người đã được định từ những gì mà con người từng làm và khi con người ra đời con người phải sống trong một môi trường chung quanh mà lực tương tác phát xuất từ một cán cân quân bình.

Ví dụ: Nếu sống thêm một ngày, thì chắc chắn chén cơm của người này ăn trong ngày đó không phải là của người này. Vì nếu người này mất, chén cơm đó là của người khác ăn hay cầm thú, giun, dế ăn..., Như vậy vì sống thêm một ngày nên người này đã ăn đi phần ăn của chúng sanh khác.

Hay vì sống thêm một ngày mà người này vô tình đạp chết con kiến, ăn thêm miếng thịt,... Đáng lẽ con kiến và con thú bị làm thịt đó không bị chết dưới tay người này. Vì Ông Trời cho người này được sống thêm một ngày, nên khiến chúng nó phải chết. Đó là không công bằng, vì chúng nó đâu là mạng kiến cũng là chúng sanh, là con của Thượng Đế. Chúng nó cũng được quyền sống như bất kỳ một chúng sanh nào khác.

Còn cái mặc, còn tiền xài,... còn bao nhiêu thứ nữa. Vô tình chỉ cho một người sống thêm một ngày đã khiến cho bao nhiêu chuyện mất đi cái cân bằng....

Kéo dài thọ mạng thêm một ngày là chuyện khó khăn, nhưng cũng có thể làm được nếu người ta thực sự thành tâm, hối cải, lo tu dưỡng để thành người tốt, thực tâm phục vụ xã hội và con người. Mang điều lành, điều tốt đến cho chúng sanh. Thực sự thương yêu chúng sanh và mong muốn cứu độ tất cả. Có như vậy con kiến,.. mới đành lòng chết dưới chân người, người đói bị mất thêm phần ăn

cũng không lòng oán trách vì trong tâm tất cả đều cảm nhận rằng: Đây là một sự hy sinh cao cả dành cho một người cứu đời trong tương lai.

Ở đây nói đến sự thực tâm chứ không nói đến sự hứa suông. Vì hứa suông ai cũng có thể hứa, ai cũng tưởng mình có thành tâm. Khi chuyện không thành thì oán trời trách đất, là tại sao tui thành tâm quá mà Ông Trên không chứng? Thành tâm có nghĩa như thế nào? Sau đây là tiến trình hộ bệnh, để gợi ý cho các Pháp Hữu thấy sự thành tâm trong trường hợp này như thế nào?

TIẾN TRÌNH HỘ BỆNH

I. PHẢN ỨNG CỦA GIA ĐÌNH VÀ SỰ HÀNH XỬ CỦA CÁC VI HỘ BỆNH:

(Ở đây là một bài học quý mà chúng tôi nghĩ là mọi người có thể cùng học và cùng hưởng. Chúng tôi xin lỗi cùng gia đình của người bệnh khi mang trường hợp này làm ví dụ để người đời học hỏi).

Một người bệnh nặng khiến cho cả nhà cùng lo vì đó là nghiệp chung của gia đình.

Nhưng lo này vì bắt buộc phải lo hay vì tình thương thực sự dành cho người bệnh?

Trong nhà có người xin cho người bệnh được sống, nhưng những người khác trong gia đình thì như thế nào? Trong tâm họ, họ có thực sự muốn cho người này sống không? Hay họ muốn người này sống vì họ sợ bị mất mát, sợ bị thiếu vắng, sợ cái hụt hẫng, sợ không còn được gọi tên này trong nhà, sợ cái cảnh sống trong kỷ niệm và nhung nhớ. Nói một cách khác là trong tâm họ sợ cho họ hơn là lo cho người bệnh sẽ qua đời.

Một cái khóc, một giọt nước mắt, một sự lo âu, một tiếng thở dài, một lời cầu nguyện đã mang trong nó rất nhiều nghĩa. Chính người ta trong lúc chìm đắm cũng không biết bản thân họ đang đứng ở khía cạnh nào? Như đã nói ở trên, nhiều lúc người đời xin trị bệnh cho con cái họ, nhưng cái tình đó phát xuất từ cái tâm cho họ hơn là hướng về người bệnh. Vì lẽ đó mà trên đời có rất nhiều người cầu nguyện nhưng kết quả thì không được bao nhiêu bởi vì lời nguyện đó xuất phát từ tâm vị kỷ, rồi cũng từ tâm vị kỷ của mình bùng lên, họ trách trời, oán đất,... Ờn Trên hay những vị nào có Tha Tâm Thông một khi nghe chúng sanh cầu nguyện cũng thấy buồn cho họ, vì lời cầu nguyện của họ thường kèm theo cái tâm hơi gian xảo một chút, hơi ích kỷ một chút, hơi không chân thật một chút,...

Cũng tội cho chúng sanh u mê, họ không nhận ra đâu là Chơn, đâu là Giả. Vì vậy nên đây là một vài ví dụ để giúp cho người đời hiểu được và học được một phần nào.

1. Trước khi cô Nathalie nhận lời hộ bệnh, theo lệnh của Thầy, cô yêu cầu gia đình phải dâng hương 24/24. Người trong gia đình mới gọi sang Thầy hỏi rằng:

- Thưa Thầy! Lỡ khi không có ai ở nhà thì làm sao thắp hương được?

- Thôi không cần thắp hương 24/24. Dâng hương mỗi ngày một lần là đủ. Thầy trả lời.

Qua điểm này cho ta thấy rằng, gia đình người bệnh chưa đồng vợ, đồng chồng, đồng con, đồng cái để cùng nhau tát cạn biển Đông. Cùng nhau giành lấy cái sống từ cái chết, mà từ cái chết dành lại cái sống còn khó hơn việc tát cạn biển Đông nữa. Câu hỏi này cho ta thấy người trong gia đình đã không họp với nhau lại để xem ai rảnh giờ nào, ai bận giờ nào,... Làm việc tùy ý, không có sự đồng tâm hiệp lực, lo cho người nhà cũng vì người đó là người nhà. Không có cái thực tình trong đó. Nếu có thì họ sẽ hỏi như vậy: “Khoảng trưa, hay chiều, hay tối không có ai ở nhà để thắp hương thì sao Thầy?”.

2. Người bệnh cả tháng trời không ăn, nằm đau đớn nhưng đầu óc vẫn tỉnh, vẫn nói năng được, đó mới thực là cái khổ vì người bệnh cảm nhận được tất cả những gì xảy đến cho

mình, rất may cơn đau chấm dứt sau khi cô Nathalie đến hộ bệnh. Người bệnh không còn cảm thấy đau đớn, không cần dùng đến Morphin hay các loại thuốc cầm đau. Lúc đó gia đình cũng không nhận ra điều này. Mãi về sau người trong gia đình mới hiểu ra. Cái đáng nói là người trong gia đình cũng không hiểu rằng sự sống của người bệnh lúc này được đếm từng ngày và đang chờ gia đình khai tâm để người bệnh có thể sống thêm đôi chút, kịp giờ Thầy sang để độ.

Gia đình có làm theo lời cô Nathalie đòi chút, cũng chịu dâng hương, cũng cầu nguyện và xin ân xá cho người bệnh nhưng họ lại gọi sang Cali để gặp Thầy:

- Thừa Thầy, đốt nhang mỗi lần 5 cây, nhà thì trần thấp, sợ khói nhiều,...
- Thì vị mở cửa sổ ra, hay mua máy hút khói về nhà... Làm là làm, hướng đi là như vậy, mọi việc làm phải tự nghĩ ra.

Ai cũng vậy, cái phao cuối cùng cho mỗi con người khi người ta gặp chuyện là Ơn Trên. Đàng này cái phao “Ơn Trên” cũng chưa thấy chụp lấy, như vậy trong tâm của người trong nhà chưa thấy có sự tận cùng. Có lẽ họ còn y lại vào bệnh viện, vào những phát minh mới của khoa học, vào cô Nathalie, hay y vào Thầy, hay sự lo âu trước kia là lo âu cho họ, không phải lo cho người bệnh hay là tâm của người nhà không hòa đồng và cảm ứng được tâm của người bệnh? Vì thiếu cái tình thiết nên

không có sự hòa đồng, không cảm nhận được người bệnh thật cần gì? người bệnh thật muốn gì? Không cảm nhận được người bệnh đang chơi vui giữa dòng và thật rất cần cái phao. Chỉ nghĩ cho mình nên không chụp lấy cái phao ấy và không có tinh thần, thiện ý chụp lấy cái lối thoát ấy... Hay cao lắm chỉ chụp cho lấy có, hay chỉ làm để “trả bài”, để trình diễn cho Ông Trên biết là họ có làm...

3. Dầu gì đi nữa, người nhà cũng được hiểu và mở đôi chút. Người nhà gọi sang:

- Thưa Thầy, gia đình con thành tâm nguyện sẽ cúng tạ con heo quay nếu Vân hết bệnh...

Thầy hỏi lại:

- Ủa? Ông Trên kêu cúng heo quay hay heo luộc?

- ????

- Đã biết con mình bị bệnh do sát nghiệp, tại sao lại còn sát sanh thêm nữa vậy? Nói cúng gì rồi mình cũng hè nhau xẻ ra ăn thôi....

Người khác hỏi:

- Tụi con nguyện ăn chay để xin cho Vân hết bệnh.

Thầy đáp:

- Mình ăn chay hay ăn mặn gì thì mình no thôi chứ Ông Trên có ăn đâu mà xin như vậy. Lời xin của vị có khác nào “Xin Ông Trên cho Vân hết bệnh để con ăn cho no”?...

Người khác khóc trong nước mắt:

- Thừa Thầy tui con rất thành tâm, con nguyện giảm thọ của con cho Vân được sống....

Thầy trả lời:

- Các vị hãy nghe đây! Thượng Đế đã tạo nên quả đất này và ban sự sống cho hàng tỷ tỷ chúng sanh trong hàng tỷ tỷ năm nay. Vài chục năm của quý vị có nghĩa gì đâu? Mà vài chục năm đó cũng do Thượng Đế ban mà. Ở Trên không bao giờ làm chuyện dư thừa là lấy mạng của người đáng lẽ phải sống đi cho người đáng lẽ phải chết. Các vị đang nói Ở Trên làm chuyện dư thừa à? Lần sao có cầu nguyện, xin là xin chứ không có một sự trao đổi nào hết. Xin là xin, chấm dứt. Còn muốn làm cái gì thì mình tự làm không cần nguyện, không cần nói ra, không cần trao đổi....

Vì thấy người bệnh hơn tháng trời không ăn uống được, cô Nathalie động tâm nên mua một số loại sữa đặc biệt cho người bệnh dùng. Cô trình Thầy xin ý kiến. Thầy im lặng. Nhưng Thầy khuyên cô, cô là một vị Thừa Sai của Thượng Đế, mọi việc cô làm cần phải có sự công bằng.

Khi cô mang sữa đến cho người bệnh dùng, cô thấy có rất nhiều bàn tay đang quờ quào chung quanh giường của người bệnh. Cô không hiểu lý do, cô vẫn bình tĩnh hộ bệnh cho người bệnh xong cô trở về nhà. Khi cô Nathalie về nhà thì một số vết mổ trên thân của người bệnh bị tách ra, khiến cho sữa vừa uống bị đổ ra ngoài.

Thầy giải thích cho cô:

- Khi cô trình Thầy về việc cho người bệnh dùng sữa, Thầy im lặng vì đó là lòng từ bi của cô, Thầy không cản. Nhưng Thầy biết người bệnh sẽ không được hưởng. Để cho người ta chết vì đói thì làm sao có được cái ăn? Như Thầy đã nói với cô, cô là một vị Thừa Sai, đang cầm cân của sự Công Bằng, Từ Bi và Bác Ái của Thượng Đế, tình thương của các vị phải bao trùm, không phải chỉ cho ai, riêng ai hết. Cô tự nhẩm làm sao được, cho đẹp thì làm.

Thầy nói thêm:

- Thứ năm này, ngày 12 tháng 6 theo định số cô này sẽ đi, chết vào ngày trùng để cả nhà cùng đi. Phải có lý do họ mới làm người nhà của nhau. Thứ sáu này Thầy sẽ đi sang đó, lái xe tới Chúa Nhật thì đến Houston. Thầy sợ không kịp để mở cho người này và các vị bên đó. Ngay hôm nay, cô nói với người trong gia đình là những người đòi đã đến đủ mặt rồi... Người trong gia đình nên làm một mâm cơm canh... cúng cho họ. Bảo cô Vân ra cắm cây hương và nói: “Mời các vị dùng, đợi Thầy qua”. Nên nhớ mình là chủ nhà, lịch sự chỉ mời cơm thôi. Không có xin xỏ gì hết. Nhớ đó!

4. Gia đình làm theo lời cô Nathalie. Cô Vân vì muốn mời cô Nathalie dùng bánh sinh nhật của cô nên cô nói cho mẹ cô:

- Mẹ ơi! Cúng đại đi rồi mời chị Na ở lại ăn bánh,...

Cô Nathalie nghiêm mặt:

- Có cúng thì cúng, chứ không có cúng “đại”. Em phải xin ân xá và nói lại.

5. Ngày hôm sau, gia đình gọi sang cho Thầy:

- Thưa Thầy! Hôm nay có cần cúng nữa không?

- Thầy không phải nhắc “tuồng” cho các vị mỗi một tý được. Khi khách đến nhà thì các vị làm gì? Không trà thì nước phải mời người ta. Nói cúng vậy chứ người ta đâu có ăn đâu, các vị có thấy ma nào ăn đồ cúng không? Nhưng cúng là cách cho người ta thấy mình đang hoàng, biết điều. Một ly nước cũng đủ, không phải làm rình rang rồi than mệt, than phiền,... Các vị phải tự biết, tự làm, cái đó là cái hành xử hàng ngày của mấy vị. Để người ta thấy mấy vị “tốt” thiệt, chứ không phải làm theo Thầy biểu.

Hôm đó ngày thứ tư 11 tháng 6, người bệnh bắt đầu xuống sắc, bệnh trở nặng hơn, người bệnh im lìm cả ngày. Cô Nathalie gọi sang hỏi ý kiến. Thầy dặn:

- Ngày mai, theo định số người bệnh sẽ đi. Thầy muốn giữ lại chờ Thầy qua. Cô biết lập đàn cầu Đức Ngọc Hoàng Thượng Đế không?

- Dạ không!

- Cô hãy làm như vậy, như vậy... Thầy biết cô sẽ làm không đúng, nhưng không sao. Cứ làm.

Cũng trong cùng ngày, Hùng gọi điện thoại sang, em có ý thắc mắc tại sao Ông Trên không cho người này sống, nếu cô này được sống thì gia đình họ sẽ tin hơn,... Thầy dạy:

- Em phải xin Ông Trên ân xá cho em, tại sao em biết Ông Trên đã không giúp cho người này? Em hãy nghe đây! Từ tạo thiên lập địa cho đến nay đã biết bao nhiêu chư Phật ra đời, biết bao nhiêu bậc Cứu Thế đã thực hiện thần thông,... Tại sao mãi đến giờ này sau hàng tỷ tỷ năm con người vẫn còn ở đây, vẫn còn u ám như vậy. Làm cho người bệnh bất dậy cũng được, khiến cho bệnh viện cho ruột gan mới cũng được, chuyện đó không khó. Người ta sẽ tin, nhưng cái tin của người ta sẽ như thế nào? Dừng lại ở đâu? Hay chỉ xem thần thông hiện ra nhưng đi coi Show, coi xiếc,... Nói người ta tin, người ta tu. Cái tu này sẽ tới đâu? Và kéo dài được bao lâu? Mọi việc và tâm ý của con người đều được Ông Trên thấy và thấu đáo. Ông Trên biết làm những cái gì, làm điều gì để tốt cho người ta. Em có biết, để có ngày hôm nay, ngày 11 tháng 6 năm 1997 anh ngồi đây nói chuyện với em, Ông Trên đã sắp đặt và biết trước cách đây bao lâu không?

-

- Đã sắp đặt từ trước khi tạo thiên lập địa, nghĩa là trước khi có cõi đất này thành hình. Đó! Em thấy! mình đừng lấy trí phàm mà suy diễn hành động của Ông Trên.

- Em xin lỗi, em không biết.

- Không sao! Đó cũng là bài học và mục đích anh sang Texas lần này là để khai mở cho em và các vị đó.
- Ngày mai cô Vân có hẹn với bệnh viện để thay cái ống dẫn vô người của cô. Anh thấy sao?
- Anh sợ qua đó không kịp
- Dạ!
- Nghĩa là cô không có duyên gặp anh.
- Dạ!
- Nghĩa là cô mất trước khi anh qua đó!
- Ủa? Vậy hả?
- Em hãy cùng chị Na hôm nay xin cho người này ở lại, đợi anh qua.

Tối hôm đó, cô Nathalie lập đàn cầu xin Đức Ngọc Hoàng Thượng Đế, có sự tham dự của em Hùng và gia đình người bệnh. Lễ đàn chấm dứt lúc 2 giờ sáng. Ngày hôm sau 12 tháng 6, sức khỏe người bệnh tăng, có tinh thần hơn. Người bệnh vào bệnh viện để được sửa lại các vết mổ. Trước khi ra về, bệnh viện bỗng đổi ý, cho người nhà cô Vân máy để bơm thức ăn. Người bệnh sống khỏe.

II CHUYẾN ĐI TEXAS:

Ngày thứ sáu 13 tháng 6 năm 1997, Thầy khởi hành sang Texas với cô Bibi và cô Linh Tú. Chiều ngày hôm sau, khi cô Linh Tú đang lái xe, bỗng một cơn bão kéo đến mù mịt trời đất. Trời tối sầm lại. Mưa, gió,... tối đen khiến cho người trong xe không thấy được đường

trước mắt ở một khoảng cách rất gần cỡ nửa thước (0.5m). Cô Linh Tú muốn ngừng xe cũng không dám ngừng vì sợ xe phía sau đâm lên, muốn lái tiếp cũng không dám lái vì sợ sẽ tông phải vào xe phía trước. Tiến thối lưỡng nan, Thầy chuyển Lệnh:

- Các chư vị! Mưa thì được, nhưng phải ngừng gió.

Trong tíc tắc, trời quang đãng, gió đã ngừng, mưa còn rơi tí tách. Cô Linh Tú và Bibi cười hả hê. Thầy giục:

- Đi lẹ ra khỏi chỗ này, bão sẽ quay trở lại!

Thầy giải thích:

- Mưa, thì nhiều chúng sanh cần mưa, không phải vì mình đi qua mà bắt phải ngừng mưa, nhưng gió thì trong lúc này sẽ gây nguy hiểm. Sau này các vị cần phải cân nhắc trước khi chuyển lệnh.

III. ĐẾN TEXAS:

Tối ngày hôm sau Thầy đến San Antonio, Texas, một thành phố cách Northridge nơi Thầy ở khoảng 1500 miles (khoảng 2000 cây số) và cách Houston khoảng 300 miles (gần 500 cây số). Đêm đó Thầy họp với các Pháp Hữu tại thành phố San Antonio và gọi các Pháp Hữu cùng đi với Thầy lên Houston để học bài học mới. 7 giờ chiều ngày Chúa Nhật, 15 tháng 6 Thầy đến thành phố Sugarland nơi ngôi của cô Nathalie và gặp mặt một số Pháp Hữu vùng lân cận đến đó đợi Thầy. Tiếp

chuyện xong khoảng gần 8 giờ, Thầy đến nhà người bệnh. Một số người nhà hơi ngỡ vì thấy Thầy tuổi còn trẻ, cách trị bệnh cũng như cách của cô Nathalie, không có gì khác. Khi hộ bệnh xong, Thầy mời mọi người đi ra khỏi phòng, chỉ cho phép cô Chi, em của người bệnh ở lại trong phòng với Thầy cùng với người bệnh. Thầy làm Trấn Pháp. Đây là Pháp Trấn tức phép bủa Thiên La Địa Võng. Khi làm pháp Trấn này thì tất cả các phần lực, kể cả các Chư Thiên cùng Địa Phủ,... không một ai được bước vào phòng. Trấn Pháp chỉ được mở khi có Lệnh của Đức Ngọc Hoàng Thượng Đế tức là Đức Vua Cha A Di Đà Phật mà thôi. Khi ra về, Thầy nói với mọi người:

- Ngày mai tôi sẽ làm lễ cầu nguyện ngoài trời cho người bệnh, tại nhà cô Na. Nếu vị nào muốn tham dự thì đến tham dự.

Trong ngày hôm đó, gia đình của Ô. N. có xin chuối, Thầy bảo với Hùng hướng dẫn gia đình Ô. N. lên ngôi cô Na ngày hôm sau.

IV. CÁC BUỔI LỄ:

Ngày 16 tháng 6, người nhà đến dự lễ cùng với sự hiện diện của cô Nathalie, em Hùng và các Pháp hữu ở San Antonio nhưng thiếu gia đình Ô. N. vì em Hùng quên mời. Gia đình cô Vân có xin cho cô ấy một xâu chuối, Thầy đồng ý. Sau khi lễ ở Ngôi Tam Bảo xong, Thầy cùng các vị ra ngoài trời để lễ Đức Ngọc Hoàng Thượng Đế. Trời đang yên tĩnh, bỗng

gió nổi lên, khiến Thầy không thể đốt được những cây nến trên lễ đàn. Thầy nguyện:

- Xin các vị hộ trì cho lễ đàn được diễn ra tốt đẹp.

Gió ngừng thổi, Thầy đốt được nến. Sau khi hành lễ vừa xong thì gió thổi tắt toàn bộ nến trên lễ đàn. Sau khi người nhà của bệnh nhân về, hợp các Pháp Hữu lại, Thầy dạy:

- Hôm nay Thầy lập lễ đàn này trước là xin cho cô Vân được ân phúc, ân lành của Ông Trên ban và được những gì tốt đẹp nhất. Mặc dầu tất cả các vị ở đây đều biết người này sẽ đi nhưng mình làm thì vẫn phải làm, xin vẫn phải xin, phải cố gắng tối đa. Chuyện giải quyết như thế nào là chuyện của Ông Trên, còn bốn phận của ta thì ta hãy cố sức mà làm. Mặc dầu người ta có u ám nhưng cố mở được lúc nào hay lúc nấy. Lý do thứ hai lập lễ đàn này là cho các vị ở đây được biết cách thức để sau này Thầy có nói “lập lễ đàn”... thì các vị biết lập làm sao. Thầy nói thêm:

- Nếu hôm nay có gia đình Ô.N. ở đây, các vị sẽ thấy thêm chuyện khác.

Ngày 17 tháng 6, cũng tại ngôi cô Nathalie, trong buổi lễ có hiện diện đồng đạo các pháp hữu ở những vùng lân cận, có cả gia đình Ô.N. Trong lúc Thầy đang nguyện chuỗi cho một số vị thì một phần lực đến nhập vào bà N. Phần lực này muốn xin diện kiến Thầy. Vì mặt của Thầy đang hướng lên ngôi Tam Bảo, cô

Nathalie sợ Thầy không biết có một phần lực hiện diện nên cô gọi:

- Thầy!

- Biết rồi! Thầy trả lời.

Thầy vẫn tiếp tục nguyện chuỗi cho đến người cuối cùng. Xong Thầy bảo đệ tử mang ghế ra cho Thầy ngồi và ngoắc bảo phần lực đó đến. Phần lực sợ không dám đến, chỉ đứng ở cuối phòng mà lễ Thầy. Thầy bảo cứ đến, nhưng phần lực cũng không dám đến. Cuối cùng thì cô Nathalie và cô Linh Tú dẫn phần lực tiến tới trước mặt Thầy. Phần lực đánh lễ, nghẹn ngào xen lẫn sự căm giận.

Thầy hỏi:

- Con cần việc chi?

Phần lực không trả lời, mắt của xác vẫn nhắm nhưng diễn tả đầy đủ nỗi oan ức, của họ. Thầy nói:

- Thầy đã biết con là ai. Thôi con hãy giữ sạch mà đi nhé. Thầy sẽ độ cho con đi tu.

Phần lực không chịu, họ cho biết họ đã bị đánh, bị đập vào đầu, bị trói, bị cắt lưỡi và cuối cùng bị mổ bụng và xé rách bụng của họ ra làm hai. Như nhớ lại chuyện xưa, cơn giận của họ phát khởi. Thầy nói:

- Này con! Thầy hiểu con, nhưng tội con ở cõi thế này báo oán, báo oán xong, tội con được những gì? Thời tận diệt đã đến, cuối cùng tội con cũng bị diệt. Nghe đây! Tội con còn ở đây,

sớm muộn tội con sẽ bị đánh đó. Tội con hiểu không? Phải bỏ đi những oán hận, Thầy sẽ đưa cho tội con đi tu.

Phản lực như còn chưa thỏa, quỳ đó lắc đầu với nỗi căm tức dâng tràn trong tâm.

Thầy tiếp:

- Những người đó có làm gì sai, thì Ông Trên sẽ xử họ. Các con hiểu không? Không cần đến các con.

Phản lực lắc đầu quày quặt. Thầy tiếp:

- Này con! Con có biết Thầy là ai không? Hãy ngược mặt lên mà nhìn Thầy.

Phản lực không dám nhìn, Thầy bảo cứ nhìn lên, Thầy cho phép nhìn lên. Phản lực len lén nhìn Thầy. Thầy nói tiếp:

- Các con đã biết Thầy rồi chứ? Các con phải biết rằng, hàng triệu năm chúng sanh nơi đây mới có duyên được gặp Thầy. Nay các con đã được gặp Thầy. Các con thấy Ông Trên thương các con không? Các con cũng là con của Ông Trên mà, Ông Trên không có bỏ các con đâu, mấy trăm năm cũng không có nghĩa gì. Thôi! Các con hãy giữ sạch mà đi, tha thứ cho nó, Thầy sẽ đưa cả nhà con cùng đi.

Phản lực ôm chân Thầy bật khóc. Tất cả đã chịu bỏ đi những oan khiên chất chồng, tất cả cùng được đi, cả nhà cùng được đi. Một hạnh phúc, một cơ may hiếm có mà một đời mang thân làm quỷ cũng không dám mơ được. Tất cả đã chấm dứt hàng trăm năm ôm cái tâm

thức đói, khổ, lạnh lẽo, đau đớn... Các phần này cũng không ngờ có vị Thầy hiểu được mình, mang tình thương thật sự đến với mình và người. Thầy không dùng “bùa”, dùng “phép” để đuổi mình đi. Không dùng thần thông hay những phương thức khác nhằm trừ dập khi thấy mình vào nhà người, đòi người cái nợ mà người ta thiếu mình. Có miệng cũng không biết kêu vào ai. Chỉ biết chực chờ để đòi kẻ tử thù từ đời này sang kiếp nợ mà nhiều lúc tạo thêm nghiệp mà chính mình không hay....

Thầy vẫn đứng yên cho phần lực ôm chân, tay Thầy đặt trên đầu như xoa dịu đi cái nổi khổ của những đứa con của Thượng Đế đang u mê lẫn lóc dưới phàm trần này. Thầy hướng mặt lên ngôi Tam Bảo cầu xin Đức Vua Cha, Đức Mẫu Mẹ cùng Cộng Đồng các cõi ban ân phước, ân lành cho tất cả chúng sanh được tiêu trừ các nghiệp mà trở về thiện tâm, thiện tánh. Thầy xin Ông Trên chuyển vận cho các phần lực này được lên non tu học. Xong, Thầy ban cho người đại diện những phần lực này chuỗi Thiên Linh. Thầy nói:

- Cô Vân được Thầy ban chuỗi, thì nay tụi con cũng được Thầy ban chuỗi. Tụi con hãy nhận lấy và lễ tạ các Chư Vị.

Phần lực giữ râu chuỗi trong tay và nâng niu như một Bảo Vật. Mà thật, đó là một Bảo Vật trên đời này không hề có. Chỉ hiển hiện bằng hình thức một râu chuỗi bằng nhựa bình thường để người đời có thể cảm, nắm và giữ

lấy được. Nhưng trong Vô Vi, các phần lực mới thấy và thật biết rõ cái Bảo Vật này đáng quý như thế nào. Thầy cho phần lực ngồi, Phần lực lâu lâu ôm hôn Bảo Pháp, đôi khi phần lực ngửi Bảo Pháp như đang ngửi một đóa hoa.

Thầy giải thích thêm cho các pháp hữu là Thiên Linh Bảo Pháp hoa sen từ cõi Thượng được chuyển vận xuống. Có 18 loại hoa sen nên có 18 loại Thiên Linh Bảo Pháp. Đó là lý do phần lực ngửi Bảo Pháp như đang ngửi hoa vậy. Cô Nathalie đưa khăn cho phần lực lau mặt, phần này chấp tay xá cảm ơn cô Na rất là lễ phép. Thầy dặn dò phần lực lo tu tập, vài tháng sau Thầy sẽ cho phần lực xuống để Thầy xem sự tiến bộ như thế nào. Thầy bảo phần lực viết tên cho Thầy. Phần lực viết tên mình một cách nghiêm chỉnh. Khi ra về phần lực đến ôm Thầy, lễ chào các pháp hữu cùng các Chư Vị hiện diện và hành lễ trước ngôi Tam Bảo rất đúng cách, rất nghiêm chỉnh.... xong các phần lực cùng theo chư vị lên non tu học.

Các pháp hữu hiện diện vừa chứng kiến và học được một bài học thật rất ráo, thấy được từ nhiều phía. Trước mắt là nghe Thầy nói, kế là thấy người bệnh và các phần lực hiển hiện trước mắt như những đứa trẻ ăn xin và những người bị mổ bụng, sau là thấy chính các phần lực này nhập xác để xin giải oan....

Nhiều dữ kiện trong cùng một bài học được hiện ra trước mắt. Từ đó giúp cho các pháp hữu hiểu thêm thế nào là cái công bằng thực sự, đức Từ Bi và tình thương thực sự. Các pháp hữu sơ cơ thì thấy rõ được cái quả báo trước mắt. Thấy được một hành động sai sẽ dẫn tới hậu quả như thế nào? Từ đó giúp cho các pháp hữu nhất là những vị ở xa Thầy có được những hành động, tư tưởng chính chắn hơn trong việc tu học. Cũng trong ngày sau khi thấu triệt được bài học, em Nguyễn Ngọc Hùng được Thầy trình cầu với Ông Trên ân điển ban Bửu Châu Bảo Pháp cho em. Em là người đầu tiên của Texas có được Bảo Pháp này.

Hình 3: Trong buổi lễ ngày 17 tháng 6 năm 1997, một số phần lực đã nhập vào bà N., ở Houston xin diện kiến cùng Thầy Từ Minh Đạt. Trong hình phần lực đang giơ tay lên xin.

Hình 4: Các phần lực lần lượt đến đánh lễ Thầy.

Hình 5: Các phần lực bày tỏ nỗi oan ức của họ và cho biết họ đã bị đánh, bị đập vào đầu, bị trói, bị cắt lưỡi, cuối cùng là bị mổ bụng và bị xé rách bụng ra làm hai.....

Hình 6: Thầy an ủi các phần lực, khuyên tất cả hãy cởi bỏ oán thù. Hãy giữ sạch tất cả, Thầy sẽ đưa cho các phần lực đi tu....

Hình 7: Các phần lực bậc khốc ôm chân Thầy sau khi Thầy chú nguyện đưa các phần lực đó và toàn bộ gia đình của họ được chuyển vận tu học. Chấm dứt gần

300 năm sống với tâm thức của nọ quỹ là đói, khổ, lang thang, đau đớn,...

V. ĐIỂM KHAI TÂM CUỐI CÙNG:

Cuối cùng các phần lực đã tự giác dứt bỏ oan ức mà ra đi. Thầy cho biết trong đời này cô Vân đã hết bị nghiệp đòi, cũng có nghĩa là cô ấy sẽ ra đi. Công việc của Thầy đến đây đã gần xong, chỉ còn giai đoạn cuối là khai tâm cho người bệnh. Thầy quyết định sẽ trở về Cali vào ngày hôm sau 18 tháng 6. Tối hôm đó, các pháp hữu quây quần tại nhà cô Nathalie không một ai ngủ được. Một thước phim của vài trăm năm hiện đến một lần trong một thời gian thật ngắn ngủi. Ai cũng thấm thía và cùng ngồi bên nhau ôn lại bài học.

Công bằng, thật vậy, cần ở sự công bằng. Cái nhìn phải được mở rộng. Như một chuyện nhỏ, muốn ăn được, muốn nuốt trôi được giọt sữa phải có tâm cảm ơn trời, cảm ơn đất, cảm ơn người đã cho mình giọt sữa. Nếu chỉ biết đến mình hay biết một chiều thôi thì kết quả sẽ như thế đó. Trong lúc đói sữa đổ vào miệng cũng không trôi. Tương tự như vậy, người đời khi mắc bệnh, phải biết đó là nghiệp lực của mình. Nếu bệnh nhẹ, được chữa khỏi thì phải biết cảm ơn trời, cảm ơn người và tâm nguyện sau này sẽ giúp lại cho người để người ta cũng được như mình. Nếu không giúp được người, thì hãy giúp mình, ráng tu dưỡng để trở thành người tốt là đủ. Còn bệnh nặng, phải biết cảm

ơn trời cho mình sống ngày nào hay ngày đó. Chứ không phải “được voi đòi tiên”. Phải tâm nguyện rằng mình cần phải tu học. Không phải đợi hết bệnh mới tu học mà bắt đầu chuyện tu học ngay trên giường bệnh....

Sáng hôm sau, ngày 18. Thầy hướng dẫn cho cô Nathalie phương pháp cắt dây Oan Nghiệt khi người bệnh qua đời. Thầy nói thêm, lần ra đi này người bệnh sẽ chấm dứt 300 năm mang thân làm người bị mổ, chém, đoi, đau đớn. Nhưng cái điểm sát tâm vẫn còn đó. Điểm này sẽ bốc lên lúc nào không ai biết, nếu không khai mở thì đây sẽ là cái mầm mới tạo thêm một chuỗi về sau....

Sáng hôm đó, sau khi viết cho Thầy dòng chữ cảm ơn và chúc Thầy trở về Cali thượng lộ bình an. Cô Vân nằm bất động trên giường, hai mắt mở trắng, miệng há rộng, không còn nói chuyện được, nhịp thở nhẹ, gương mặt cô không lộ ra một vẻ gì đau đớn hay khó chịu gì cả. Thầy đến nhà cô Vân cùng các Pháp Hữu. Sau khi điểm xong, Thầy ngồi bên cô mà nói rằng:

- Vân! Thầy đang ngồi bên cạnh em đây. Hôm nay em hãy cầu xin Ông Trên ân xá cho em. Em hứa với Thầy trở thành một con người tốt. Thầy không đòi hỏi em trở thành một người tu. Chỉ là một người tốt, tốt không những đời này mà đời sau và vĩnh viễn luôn là một người tốt. Em có hứa với Thầy không?

Cô Vân mở mắt ra, nói lớn và đồng đạc từng chữ rành rẽ:

- Dạ! Con hứa!

Điểm thiện tâm đã mở. Ba chữ cuối cùng của cuộc đời là hứa sẽ trở thành người tốt. Chắc mọi người cũng không hiểu tại sao, với một cô gái nhỏ nhắn, hiền lành như vậy mà thầy lại bảo phải hứa với thầy làm một người tốt. Một nhân lành đã được trồng, tâm sát đã cời. Thầy vuốt nhẹ lên đầu của cô, đứng lên thâu hồi lại Trần Pháp. Số người này đi đã được đình lại nhiều ngày, nay cũng đã trễ, Thầy phải để cho các Chư Vị vào làm việc. Có lẽ trong nhà chỉ có cô Chi, người có mặt với Thầy lúc Thầy bữa pháp trấn hiểu được hành động của Thầy lúc bấy giờ. Em biết Thầy cho phép các Chư Vị vào phòng làm việc. Em muốn quỳ xuống lạy Thầy nhưng vì sự can cường của em, em kèm tiếng khóc và không muốn cho gia đình biết chuyện gì tới và phải tới. Sau khi Thầy thu hồi Trần Pháp, sắc mặt của cô Vân biến sắc, Thầy bỏ ra ngoài để các Chư Vị tự nhiên làm việc. Khoảng 20 phút sau, Thầy trở lại. Lúc này cô Vân đang hoi hóp. Thầy ngồi bên cạnh cô, lần này Thầy không điểm nữa. Thầy nói:

- Vân! Có Thầy ở đây, em bình thường nhé, niệm Phật, bình thường,...

Cô Vân thở nhẹ một cái và đi trong bình yên, Thầy đứng lên làm phép cắt dây oan nghiệt cho cô và chuyển vận cho cô được đi tu

học. Không còn ai đòi, bày chớ Ngao cũng không đến ăn xác. Con dao trong tâm đã được bỏ, oan nghiệt đã được cởi, đức Từ Bi của tất cả đã bao trùm khắp không gian này. Thầy và các pháp hữu không một ai dùng pháp lệnh để đuổi bày nga quỷ, cũng không một ai dùng thần thông để đuổi bày chớ Ngao nhưng tất cả đều quỳ phục trước cái tâm rộng mở, hiển hiện và hằng có của tất cả. Câu chuyện được chấm dứt trong sự thấu đáo và thánh thoát. Điều đáng quý là mặc dầu cô Vân qua đời nhưng cả gia đình cô ai cũng đều thức tâm tu học. Một điểm son lớn cho gia đình của cô. Chúc lành cô và gia đình. Chúc tất cả tin tấn.

Nam Mô A Di Đà Phật.